

Fra ladebenken: En liten forelesning i kjemi og fysikk.

Av: L.Vallery

Jeg føler trang til å dele med dere noen erfaringer fra mine endeløse år ved ladebenken, erfaringer som har lært meg hva jeg ikke skal gjøre. De følgende to eksemplene er ikke enestående, men er kun eksempler fra en lang liste av slike tabber.

Den første episoden fant sted en sen lørdagskveld, sommeren 84. Dagen etter skulle jeg delta på et metallsilhuett-stevne på Heistadmoen utenfor Kongsberg. Liv Randi og jeg hadde tilbragt hele lørdagen med trening på Løvenskioldbanen. Vi var ikke hjemme før ved 21-tiden, og hadde selvfølgelig brukt opp all ammunisjonen vår. Etter først å ha spist, var det tid for ladebenken med den gamle lyman enstasjonspressa. Jeg gikk i gang med ladingen av 100 stk. 357 mag, fulgt av 100 7mm TCU og 100 .30 IHMSA. Så langt så godt. Det hadde imidlertid vært en varm dag, og lading er en tørst jobb. Liv Randi hadde gått til køys og jeg tenkte det kunne passe med litt forfriskninger. En eller to øl pr. 100 patroner burde være passelig. Vel laderommet var varmt og ølet var kaldt, men til slutt var jobben gjort. Det eneste som gjensto var å pusse våpnene; en 6" Colt Phyton, en T/C 7mm TCU og en Remington i .30 IHMSA. Det var da jeg fant ut at våpenrens er en like tørst jobb som lading. Det var blitt virkelig sent, så etter noen flere turer mellom ladebenken og kjøleskapet, kun avbrutt av noen pissestopper underveis, nærmet jeg meg slutten av en lang dag. Trøtt var jeg også. Uansett, jeg vet ikke om noen av dere husker at Hoppes No. 9 begynte å komme i disse store brune flaskene. Det gjør i hvertfall jeg, for mens jeg var i ferd med å ta en siste inspeksjon av løpet på T/C-en, strakte jeg hånden ut for å plukke opp ølflaska, løftet den til leppene for å tømme den. Og slurket i meg en skikkelig munnfull med Hoppes No. 9. Det tok meg mindre enn et sekund å bli helt edru, bare for å konstatere at de nypussde våpnene og nyladede patronene var oversprøytet med den nevnte munnfullen med Hoppes, i tillegg til hva magen min ellers måtte ha fått i seg i løpet av noen sene nattetimer. Jeg lærte på nytt sannheten i at olje og vann ikke blander seg, selv om vannet i dette tilfellet inneholdt 4 1/2 % alkohol.

Den andre episoden fant sted en sen kveld to år senere. For de av dere som ikke er familiær med bruken av en T/C Contender, kan jeg nevne at det er et enkelskudds brekk-våpen, med samme åpne- og lukkeprosedyre som ei hagle. Så dersom ammunisjonen ikke er skikkelig siset, så kan man få problemer med å lukke våpnet. I dette tilfellet hadde jeg byttet boltene med doble undersize bolter, for å få våpnet til å låse tettere, vilket jeg virkelig må si at det gjorde. Jeg måtte bruke begge hender for å få rikkert åpningshendelen. Vel, jeg husker at jeg tenkte at den sikkert ville løsne litt etter noen få skudd. Jeg satte i en sisethylse i 30-30 for å se om våpnet ville låse, men nei. Jeg siset hylsen enda mer, med samme resultat. Etter ytterligere to forsøk uten vellykket resultat ble jeg skikkelig forbannet og smalt våpnet i lås med all min kraft. Og det både lukket seg og gikk i lås, og jeg skrek til, men ikke av glede... For jeg hadde klart å få en bit av T-skjorta og mageskinnet i klem mellom løpet og baskylen. Som nevnt krevdes det to hender for å operere åpnings-hendelen under normale forhold, og for første gang i mitt liv skulle jeg ønske at jeg hadde to høyrehender. Jeg drikker ikke øl ved ladebenken mer, og jeg vil ikke komme i klemma en gang til heller.